

A PERFECT STORM

Om 10 uur in de voormiddag stond Amy
aan het kruispunt van Jozef Verboven,
tussen de laatste bomen van de Boekenberglei.

Amy had geen trein te nemen,
geen wachtrij aan Brussel-Zuid,
geen ongemakkelijke paspoortcontroles,
geen overstap in de regen,
geen overnachting,
geen warm bad in Glasgow,
geen stoptrein, geen ferry,
geen uurtje wachten
aan Killkreggan Country Store.

Eerst vernielde Amy een stelling.
Dan trok ze een beeld van zijn sokkel.

Amy vertrok op haar rechtdoortocht
en werd op weg naar het noorden
steeds drierster en enthousiaster.

*Orkney, dacht Amy, daar wil ik heen.
Het is daar zo vrolijk oud worden.*

Even was ik er, maar ik mis het al:
de gangen, het kasteel van koning Lot,
het bootje, die mist tussen de bomen,

de weggetimmerde ramen in Kirkwall,
onze natte regenlaarzen, Brodgars ring,
kortharige pony's op de heuvel.

Men spreekt daar in zinnen van steen.
Er is dat winterlicht dat elk uur verglijdt.

Monsters groeien uit de bergbeek.
Krakende ruggen lijken van marmer gemaakt.

Amy aarzelde niet en ging verder.

In Yorkshire sloot ze drie man in een grot op,
ze zette het noorden zonder stroom, Noord-Ierland
deed het zonder treinen of bussen.

In Glasgow duwde Amy iets te hard
tegen een wankel appartementsgebouw.
*We waren aan het eten zei een vrouw op het nieuws
en plots viel er een boom op het dak.*

Amy aarzelde niet.
En waar wij aarzelden,
bleef ze hangen.

Er zijn zoveel wolken om te volgen
op hun tocht over de gekartelde randen
van het eiland waar wij verblijven.

Plots zijn we weer in kaarten geïnteresseerd.

We kijken ons raam uit, wachten tot de berg verschijnt,
maar als het landschap haar gezicht laat zien,
blijken de tanden scherp.

Soms toont de berg zich als glooiende toekomst,
soms als een krakende afgrond.

We weten niet wat te verwachten.
Overdag kan de bergbeek grijnzen,
maar er snijdt iets aan de idylle.

Vrede, zegt het teken
aan het woonwagenkamp bij Faslane.
De poort staat op een kiertje,
er is altijd tijd voor koffie

maar na jaren van onbruik
zitten er scheuren in het schilderij.
Men vermoeit zich niet meer met protesten.

Storm komt, zegt de visser met de hond aan de leiband.
De storm komt eraan, zegt de jongen met de gekke tatoeage.
Er komt een storm, zeggen onze haren tegen elkaar.

En zo glibbert Amy behendig
langs slapende kernwapenkoppen.
De berg verandert wel tien keer per dag.
Ik zie een slang op haar rug verschijnen.

Later wandel ik langs de oever.
Op weg naar Coulport raap ik keien, kiezels,
opgedroogde stukjes zeewier,
een oesterschelp, wat mos,
een bordje met *verboden toegang*.

Ik volg het water. Het water gaat waarheen mijn voeten gaan.
Het water kabbelt doorzichtig, maar ook grillig en stuwend.
Amy kwam maar even langs. Sindsdien zijn er wegen afgesloten.

Waar was je, denk ik, maar ik hoop
dat jouw zeemansdagen vrediger bewogen.
Toen je een ander was, heb je van me gehouden,
maar de liefde verdween als een koortsdroom.

En dus schrijf ik over regen, iets over het zachte tikken,
over breken op een verder stevig gespannen wateroppervlak,
iets over grassen, verticale bewegingen, over grijs, oker en groen,

iets over groen, iets over nog meer groen
iets over schapen, langharige koeien,
iets over kijken met je handen, je oren.

De bergen onthullen zich spaarzaam.
Soms ben ik een klein, blauw ding

en dan slinger ik over de bergrug
als een glooiend landschappelijk ornament,
als een zich gradueel verlegend lichaam,
slangachtig slidderend.

Terwijl het je opeet, komt het naar je toe.
De berg wordt pas helemaal zichtbaar
als de wind op de ramen beukt.

Ondertussen zijn we van de kaarten verdwenen.
We proeven kleine slokjes whiskey, eten duisternis en pap.
In de schelp die we beluisteren, spelen kinderen op het strand.

Soms dromen we als vogels van storm.
Soms drinken we regen met een wolkje.

Halfnaakt bezetten we de schaduw
van een warme man.
We speuren de zee af naar dolfijnen.

In de golven zie ik gezichten liggen.
Ik ga naar huis als de verf nog nat is

en met het verstrijken van weken, maanden
word ook ik zo'n schrijver
van wie men de naam vergat.

Ik groet de highlanders op de heuvel.
Ze dragen bloemen in hun lange haar,
zingen vermoeide afscheidsliedjes.

Ik groet de herinnering
aan een perfecte storm.
Het is wachten tot hij overgaat.

Wat ik trouwens nog wou zeggen, Amy:
het is beter om je gedachten op te hangen,
bij voorkeur in de frisse lucht,
totdat ze droog zijn.

Storm Amy (in Duitsland bekend als Storm Detlef) was een krachtige en recordbrekende extratropische cycloon die in oktober 2025 delen van Noord- en West-Europa trof.